

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobkyně PharmDr. J. K.**, zastoupené JUDr. Ladislavem Sedlákem, advokátem se sídlem Humpolec, Nerudova 185, proti **žalovanému Krajskému úřadu kraje Vysočina, se sídlem Jihlava, Žižkova 57**, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ca 1/2002 - 35 ze dne 30. 1. 2004,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 30 Ca 1/2002 – 35 ze dne 30. 1. 2004 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadl nadepsaný rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí č. j. 406/01/OSVZ/Šv ze dne 19. 10. 2001 a zároveň rozhodnutí Okresního úřadu Pelhřimov (dále jen „okresní úřad“) č. j. 66-1-PE 11791/2001 ze dne 27. 7. 2001. Posléze uvedeným rozhodnutím byla žalobkyni s odkazem na § 14 odst. 1 a 2 zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 160/1992 Sb.“), uložena pokuta za porušení povinností provozovatele nestátního zdravotnického zařízení ve výši 20 000 Kč a zároveň povinnost uzavřít smlouvu o účasti na zajišťování pohotovostních služeb na výzvu správního orgánu, příslušného k registraci podle § 5 odst. 2 písm. f) cit. zákona. Rozhodnutím stěžovatele pak byl k odvolání žalobkyně výrok rozhodnutí okresního úřadu změněn tak, že byla ponechána výroková část o uložení pokuty a vypuštěna část týkající se povinnosti uzavřít smlouvu o účasti na zajišťování pohotovostních služeb.

Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Podle soudu je pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí rozhodující způsob, jakým okresní úřad jako prvostupňový orgán ve výroku svého rozhodnutí vymezil deliktní jednání žalobkyně po stránce skutkové. Soud nepovažuje použitý způsob za dostačující, neboť postrádá zejména vymezení skutku, s nímž je deliktní odpovědnost spojována, a určení času (časového období), kdy k tomuto deliktu došlo. Jakkoli zákon č. 160/1992 Sb. ani zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), blíže obsah výroku správního rozhodnutí tohoto druhu nevymezují, lze oprávněně trvat na požadavku, aby ve výroku jakéhokoliv sankčního rozhodnutí bylo minimálně uvedeno, kdy byl předmětný skutek spáchán, a skutek samotný aby byl vymezen způsobem jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohlo dojít k jeho záměně se skutkem jiným. Tyto požadavky lze podle soudu dovodit analogicky z kodifikace trestního procesu správního i soudního, konkrétně z § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 200/1990 Sb.“) a z § 120 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní řád“). Jak soud uvedl, pokud zmiňované procesní normy kogentně trvají na takovém vymezení deliktního jednání ve výroku meritorního rozhodnutí, nelze nalézt ospravedlnitelný důvod, pro který by se tyto požadavky neměly uplatnit ve výroku rozhodnutí ve věci tzv. jiného správního deliktu. Takové rozhodnutí je podle krajského soudu rozhodnutím nesrozumitelným ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a pokud takové rozhodnutí bylo v této části rozhodnutím stěžovatele jako odvolacího orgánu ponecháno bez právně relevantních změn, je závěr o nepřezkoumatelnosti nutno vztáhnout i na rozhodnutí odvolacího orgánu. Proto soud obě správní rozhodnutí s odkazem na § 78 odst. 1 a 3 s. ř. s. zrušil pro nesrozumitelnost. Nad rámec toho se krajský soud vyjádřil k otázce rozsahu kontraktační povinnosti nestátního zdravotnického zařízení ve smyslu § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 160/1992 Sb. Kritériem přijatelnosti navrhovaných smluvních podmínek je objektivní nutnost zajištění zdravotnické péče cestou uzavření smlouvy podle uvedeného ustanovení na straně jedné a únosnost přebíraného závazku (subjektivní stránka věci) na straně druhé. Soud dovodil, že pokud jsou výše zmiňované podmínky kumulativně splněny, je nestátní zdravotnické zařízení povinno návrh smlouvy akceptovat; odmítá-li o uzavření smlouvy jednat, či váže-li uzavření smlouvy na změnu navrhovaných smluvních podmínek, na kterou správní orgán není povinen přistoupit, jedná v rozporu se zákonem. Odvolací orgán podle soudu rovněž správně dovodil, že předmětná kontraktační povinnost vyplývá pro nestátní zdravotnické zařízení ex lege a není proto možné jí ukládat cestou individuálního správního aktu. Soud se také ztotožnil se způsobem, jakým byla stěžovatelem posouzena otázka počátku běhu lhůty k uložení sankčního opatření ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. 160/1992 Sb.

Stěžovatel v kasační stížnosti napadá uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně v plném rozsahu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Soud podle něj správně vyšel z předpokladu, že pro posouzení zákonnosti napadeného správního rozhodnutí je rozhodující způsob, jakým prvostupňový orgán ve výroku vymezil deliktní jednání žalobkyně po stránce skutkové. Poté však podle stěžovatele zcela neopodstatněně dovodil, že požadavky ohledně náležitostí výroku jakéhokoliv sankčního rozhodnutí lze analogicky dovodit z kodifikace trestního procesu správního i soudního, a to i v případě výroku meritorního rozhodnutí ve věci jiného správního deliktu. Krajský soud použil při posuzování srozumitelnosti výroku napadeného rozhodnutí analogii legis, použití analogie ve správním právu však podle stěžovatele z hlediska obecné teorie tohoto právního odvětví nepřichází v úvahu, což vyplývá přímo z jeho povahy. Správní řízení při ukládání sankcí za jiné správní

delikty podléhá až na drobné výjimky odvoditelné z některých zvláštních předpisů režimu správního řádu. V případě řízení o uložení pokuty podle zákona č. 160/1992 Sb. nestanoví tento zvláštní právní předpis odchylky, platí tedy subsidiárně správní řád se svými požadavky na výrokovou část rozhodnutí ve smyslu jednoznačné specifikace vlastního rozhodnutí ve věci, tj. práva a povinnosti obsažené ve výroku rozhodnutí musejí být formulována jasně, určitě a stručně. Stěžovatel namítá, že popis konkrétní skutkové podstaty správního deliktu je i z důvodu jeho obsáhlosti obsažen v odůvodněních prvostupňového druhostupňového rozhodnutí. Z § 47 odst. 2 správního řádu podle stěžovatele explicitně nevyplývá, že by výrok rozhodnutí musel obsahovat věcné, časové a místní vymezení konkrétního protiprávního jednání. Není proto podle platné právní úpravy důvodem pro zrušení rozhodnutí, je-li vymezení protiprávního jednání obsaženo v odůvodnění rozhodnutí. Výrok zrušených rozhodnutí pak obsahuje rozhodnutí ve věci (uložení pokuty a porušení povinnosti provozovatele nestátního zdravotnického zařízení v oboru lékárna) s uvedením ustanovení příslušného právního předpisu, ve výroku je rovněž uvedena lhůta splatnosti pokuty. Takový výrok podle stěžovatele je plně způsobilý zasáhnout práva a povinnosti žalobkyně. Nemůže se jednat ani o porušení procesního předpisu, tedy o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tato skutečnost navíc nebyla podle stěžovatele žalobkyní ani v žalobě namítána, neboť ta zpochybňovala naplnění skutkové podstaty správního deliktu, tzn. skutečnost, že by porušila povinnost vyplývající pro ni z § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 160/1992 Sb. Stěžovatel nepovažuje výrok správního rozhodnutí za nesrozumitelný a skutek, za nějž byla sankce uložena, za zaměnitelný s jiným správním deliktem, neboť tento je třeba vykládat ve vazbě na odůvodnění rozhodnutí. Z uvedených důvodů stěžovatel žádá Nejvyšší správní soud, aby kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nesouhlasí s názorem stěžovatele, když za správnou považuje úvahu soudu. Ust. § 47 odst. 2 správního řádu je obvykle vykládáno tak, že výrok je částí rozhodnutí, ve které správní orgán vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci rozhodl. Výrok musí být jasný a srozumitelný, přesný a určitý, neboť jen on je závazný a právní moci schopný. Z výroku musí být patrné, co bylo předmětem rozhodování a na základě jakého ustanovení a právního předpisu správní orgán rozhodl. Podle žalobkyně bývá za stěžejní část výroku považováno právě vymezení předmětu řízení, když odkaz na zákonné ustanovení může být patrný i z odůvodnění rozhodnutí. Úvaha krajského soudu nemusí být podle něj odvíjena pouze od analogie legis, ale postačí logický výklad § 47 odst. 2 správního řádu. Pokud toto ustanovení požaduje, aby ve výroku bylo uvedeno rozhodnutí ve věci, musí být věc ve výroku rozhodnutí také jednoznačným a nezaměnitelným způsobem vymezena. V případě, že věcí je rozhodnutí o jiném správním deliktu, pak také tento jiný správní delikt musí být přesně skutkově vymezen, což odpovídá všeobecnému požadavku právní jistoty účastníků řízení. Nedošlo-li k přesnému vymezení skutku, pak nelze považovat určení věci za jednoznačné. Pak také stěžovatel převzal neurčitý popis skutku správního orgánu prvního stupně a jeho rozhodnutí je v důsledku toho nesrozumitelné.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že výrok rozhodnutí okresního úřadu po změně provedené rozhodnutím stěžovatele zní: „Okresní úřad Pelhřimov, referát sociálních věcí a zdravotnictví, jako orgán příslušný k registraci podle zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních a podle zákona č. 71/1967 Sb., správní řád, vydává rozhodnutí o uložení pokuty. P. PharmDr. J. K., bytem P. S. 1681, provozovatelce nestátního zdravotnického zařízení v oboru lékárna základního typu se ukládá podle § 14 odst. 1 a 2 zákona č. 160/1992 Sb., pokuta za porušení povinnosti provozovatele

nestátního zdravotnického zařízení ve výši 20 000 Kč (slovy dvacetisíc korun českých). Pokuta je splatná do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Okresního úřadu Pelhřimov .

Podle § 14 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb. může orgán příslušný k registraci provozovateli uložit pokutu za porušení povinnosti vyplývající z tohoto zákona, s výjimkou povinnosti podle § 13 odst. 2. Podle odstavce 2 téhož ustanovení lze pokutu uložit do tří měsíců ode dne, kdy se orgán příslušný k registraci dozvěděl o porušení povinnosti, která opravňuje k uložení pokuty, nejpozději však do jednoho roku ode dne, kdy ji provozovatel nestátního zařízení porušil.

Podle § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona je nestátní (zdravotnické) zařízení povinno uzavřít smlouvu s orgánem příslušným k registraci, jestliže o to požádá z důvodu zajištění zdravotní péče v obvodu své působnosti, a na jejím základě se v únosné míře podílet na zajištění potřebných zdravotnických služeb, zejména pohotovostní služby včetně lékařské služby první pomoci, zdravotní péče při hromadných nehodách, otravách a přírodních katastrofách, nařízených šetření, prohlídek a opatření v souvislosti s protiepidemickými opatřeními, prohlídek a posuzování zdravotní způsobilosti osob (např. v odvodním řízení, na vyžádání státních orgánů apod.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v mezích stížních důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Krajský soud v Brně ve svém rozsudku shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele a jemu předcházejícího rozhodnutí okresního úřadu. Tato nepřezkoumatelnost podle soudu spočívá v nesrozumitelnosti výroků uvedených rozhodnutí, jež vyplývá z nedostatečného, resp. absentujícího vymezení skutku, v němž je správní delikt, za nějž byla správními rozhodnutími uložena pokuta, spatřován. Předmětem sporu tu tedy je otázka, zda a jakým způsobem musí být ve výroku správního rozhodnutí, jímž je uložena pokuta za správní delikt, vymezena skutková podstata deliktu, a dále zda absence takového vymezení způsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí.

Jestliže § 14 odst. 1 zákona č. 160/1992 Sb. stanoví správnímu orgánu možnost pokutovat porušení povinností stanovených tímto zákonem ze strany provozovatele nestátního zdravotnického zařízení, mj. porušení kontraktační povinnosti podle § 5 odst. 2 písm. f) téhož zákona, splňuje porušení posléze uvedeného ustanovení znaky tzv. jiného správního deliktu. Rozhodování o jiných správních deliktech, jejichž úprava je dekoncentrována v různých předpisech správního práva, se uskutečňuje v procesním režimu správního řízení upraveného správním řádem, jež je případně modifikováno dílčími pravidly vyplývajícími z těchto zvláštních předpisů. V daném případě však zákon č. 160/1992 Sb. žádná zvláštní procesní pravidla nestanoví, a proto se na řízení o správním deliktu jím upraveném v plném rozsahu aplikuje správní řád. Náležitosti výroku správního rozhodnutí obecně jsou uvedeny v § 47 odst. 2 správního řádu, podle nějž výrok obsahuje rozhodnutí ve věci s uvedením ustanovení právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. Pokud se v rozhodnutí ukládá účastníkovi řízení povinnost k plnění, stanoví pro ni správní orgán lhůtu, která nesmí být kratší, než stanoví zvláštní právní předpis. Z cit. ustanovení tedy explicitně nevyplývá, že by výrok rozhodnutí musel obsahovat věcné, časové a místní vymezení jednání, v němž je spatřován správní delikt. Na straně druhé setrvává soud na závěrech dosavadní judikatury ve věcech správních, podle nichž pouze výroková část správního rozhodnutí je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení

a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Řádně formulovaný výrok je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoliv odůvodnění) může být vynucen správní exekucí apod. Z tohoto pohledu jeví se požadavek krajského soudu, aby při ukládání sankce za právní delikt byl ve výroku rozhodnutí také popsán skutek, za který je sankce ukládána, způsobem vylučujícím jeho záměnu s jiným jednáním, zcela oprávněným. Takový požadavek přitom není nutno dovozovat analogií legis, k níž je v oblasti správního trestání třeba obecně přistupovat spíše rezervovaně, z právní úpravy řízení přestupkového nebo trestního řízení soudního, neboť jej lze výše uvedenými úvahami dovodit i přímo z textu § 47 odst. 2 správního řádu. Potud se lze se závěry krajského soudu v plném rozsahu ztotožnit. Nejvyšší správní soud se však s krajským soudem rozchází v hodnocení vlivu skutečnosti, že ve výroku rozhodnutí není skutek věcně, časově a místně vymezen, na zákonnost rozhodnutí a možnost jeho přezkoumání.

Nejvyšší správní soud má totiž zato, že neuvedení skutkových okolností deliktu, pro nějž je správním orgánem ukládána pokuta, nezakládá bez dalšího nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 s. ř. s. Za nesrozumitelné je nutno považovat zejména rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, u něhož existuje rozpor mezi výrokem a jeho odůvodněním apod. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí brání posouzení jeho zákonnosti v rozsahu uplatněných žalobních bodů. V daném případě výrok rozhodnutí uložil pokutu za porušení ve výroku specifikovaného ustanovení zákona, když v odůvodnění jsou uvedeny konkrétní skutkové okolnosti jednání žalobkyně, v němž je spatřováno spáchání daného správního deliktu. Výrok správního rozhodnutí tedy není vnitřně rozporný, a není ani v rozporu s odůvodněním rozhodnutí. Rozhodnutí jako celek umožňuje jeho adresátovi seznat, jaké konkrétní jednání je mu vyčítáno a právní kvalifikaci takového jednání. Soud je tedy přesvědčen, že v předmětném případě nezpůsobuje neuvedení skutkového vymezení správního deliktu ve výroku nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí stěžovatele ani okresního úřadu pro nesrozumitelnost. Příмым dokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele je postup krajského soudu, jež, ačkoliv konstatoval nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vypořádal se v dalších částech odůvodnění se všemi námitkami žalobkyně, a rozhodnutí stěžovatele tedy v mezích uplatněných žalobních bodů fakticky přezkoumal.

Nejvyšší správní soud má za to, že pochybení správního orgánu prvního i druhého stupně spočívající v neuvedení skutkového vymezení jednání, v němž je spatřován správní delikt, ve výrokové části rozhodnutí, je vadou, resp. podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, u něhož je třeba zkoumat, zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.). Takový vliv soudem ověřeného porušení ustanovení o řízení před správním orgánem však v daném případě zjištěn nebyl. V odůvodněních rozhodnutí okresního úřadu i stěžovatele je skutek, pro nějž byla uložena pokuta, řádně popsán věcně i časově, neboť z uvedených rozhodnutí lze zjistit, že sankce byla žalobkyni uložena za porušení § 5 odst. 2 písm. f) zákona č. 160/1992 Sb., jehož se měla dopustit neuzavřením smlouvy s okresním úřadem, jakožto orgánem příslušným k registraci podle cit. zákona, o účasti na zajišťování pohotovostních služeb, na základě výzvy okresního úřadu ze dne 8. 6. 2001. Věcné a časové vymezení protiprávního jednání žalobkyně je tedy v obou rozhodnutích specifikováno dostatečným způsobem (místní vymezení skutku vyplývá z působnosti okresního úřadu jako garanta poskytování lékařské pohotovostní služby v okrese P.). Žalobkyně v důsledku takového řešení nebyla zbavena možnosti účinně se bránit proti rozhodnutí stěžovatele žalobou ve správním soudnictví a zpochybnit splnění podmínek

pro uložení pokuty za správní delikt, zejména naplnění skutkové podstaty takového deliktu, čehož také v plném rozsahu využila. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že vada, spočívající v neuvedení popisu skutku ve výroku rozhodnutí, neměla v daném případě vzhledem k dostatečné specifikaci vytýkaného jednání v odůvodnění správního rozhodnutí vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil, neboť neuvedení popisu skutku ve výroku správních rozhodnutí nemělo v daném případě za následek ani nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesrozumitelnost (§ 76 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), ani nepředstavovalo takové porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonnost rozhodnutí samého (§ 76 odst. 1 písm. c/ s. ř. s.). Krajský soud v Brně je v dalším řízení vyjádřeným právním názorem vázán.

Krajský soud v Brně se krom toho v dalším řízení bude muset zabývat otázkou, jíž se z procesních důvodů nemohl zabývat Nejvyšší správní soud sám, totiž zda zákon, na základě něhož byla v daném případě pokuta za správní delikt uložena, není v rozporu s Ústavou České republiky. Zákon č. 160/1992 Sb. ve svém § 14 odst. 1 opravňuje orgán příslušný k registraci k uložení pokuty provozovateli nestátního zdravotnického zařízení za porušení povinnosti vyplývající z tohoto zákona, aniž by ve stejném či jakémkoliv jiném ustanovení vymezil rozpětí, ve kterém může být tato pokuta uložena, resp. alespoň maximální částku pokuty, jež může být uložena. Krajský soud v Brně tedy bude muset posoudit, zda uvedené zákonné ustanovení není v rozporu s těmi ustanoveními ústavního pořádku České republiky, které stanoví meze výkonu státní moci v právním státě, tj. zejména s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dojde-li krajský soud k závěru, že uvedený zákon, resp. jeho příslušná ustanovení, jež mají být při řešení věci použita, jsou v rozporu s uvedenými ústavními zásadami, bude nezbytné, aby postupoval v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a věc předložil Ústavnímu soudu. Jestliže Krajský soud v Brně neshledá důvodnost postupu podle uvedeného ustanovení, bude třeba, aby se ve svém rozhodnutí vypořádal s otázkou, zda správní rozhodnutí orgánů prvního i druhého stupně nejsou nepřezkoumatelná z důvodu absence úvahy o výši pokuty. Obecně totiž platí, že výše uložené pokuty je výsledkem správního uvážení, jež je soudem přezkoumatelné v rozsahu uvedeném v ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. Správní orgán proto musí v odůvodnění svého rozhodnutí objasnit, na základě jakých úvah výši pokuty určil a jaká kritéria si pro tyto úvahy stanovil. Potřeba takové úvahy v odůvodnění rozhodnutí o pokutě za správní delikt se v daném případě jeví o to naléhavější, že sám zákon žádné meze ani kritéria pro stanovení výše pokuty neupravuje. Nejvyšší správní soud k tomu závěrem podotýká, že otázkami souladu právního předpisu s ústavním pořádkem České republiky i přezkoumatelnosti správního rozhodnutí se soud zabývá ex offio, aniž by musely být účastníky nastoleny.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud v Brně v novém rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 23. února 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu